डन्नोचे साहस

निकोलाई नोसोव्ह

08

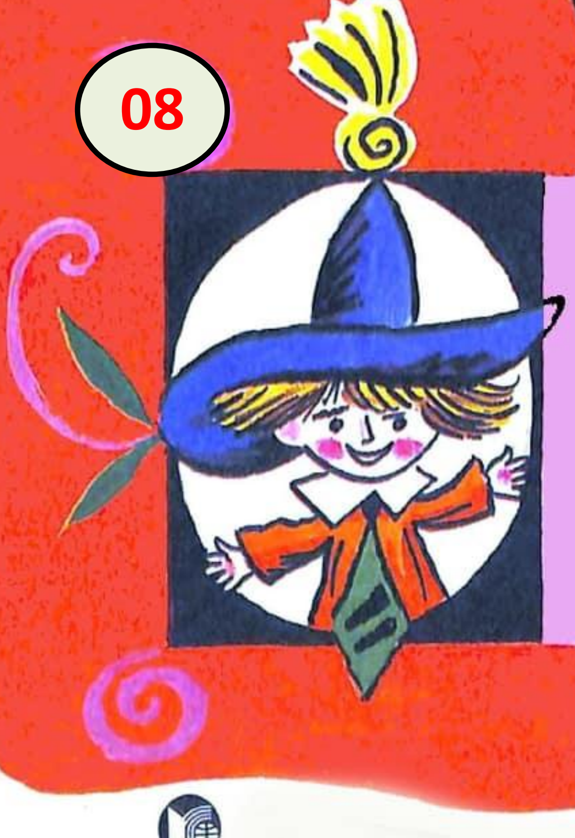

फुग्यात बसून हवेत उंच

डन्नोचे साहस

निकोलाई नोसोव्ह

08

फुग्यात बसून हवेत उंच

रेखाचित्रे: बोरिस कलाउशिन

मराठी: अश्विनी बर्वे

शेवटी, फुगा गरम हवेने काठोकाठ भरला होता. डूनोने बॉयलर काढून टाकला आणि गरम हवा बाहेर जाऊ नये म्हणून त्याने स्वतःच फुग्याचे टोक एका मजबूत दोरीने बांधले. मग त्याने आपल्या मित्रांना टोपलीत चढण्याचा आदेश दिला. सर्वात आधी स्विफ्टी आत चढला आणि त्याच्यानंतर रोली-पोली, जो जवळजवळ इतरांच्या डोक्यावर पडलाच होता. खूप लठ्ठ असण्याव्यतिरिक्त, त्याने आपले खिसे साखर, बिस्किटे आणि इतर अनेक गोष्टींनी भरले होते. आणि मग त्याने गमबूट घातले होते आणि पाऊस आल्यास छत्रीही सोबत घेतली होती. जर त्याच्या मित्रांनी त्याला मदत केली नसती, तर तो कधीच टोपलीत चढू शकला नसता. जेव्हा रोली-पोली सुरक्षितपणे आत चढला, तेव्हा इतर माइट्स शिडीवरून वर चढले.

सर्व काही सुरळीत पार पडावे यासाठी ट्रीसली-स्वीटर धावपळ करत होती.

"आत या, आत या," तो सारखा म्हणत होता. "आरामशीर बसा. आपल्या फुग्यात सगळ्यांसाठी जागा आहे."

"तुम्हीही आत या," ते त्याला म्हणाले.

"भरपूर वेळ आहे," तो म्हणाला. "आधी तुम्ही सर्वजण स्थिरावला आहात हे मला पाहावे लागेल."

ते शिडीवर चढत असताना त्याने त्यांचे हात धरले आणि मागून त्यांना हलकासा धक्का दिला.

शेवटी, ट्रीसली-स्वीटर सोडून बाकी सगळे आत आले होते. "तू आत का येत नाहीस?" त्याच्या मित्रांनी त्याला विचारले.

"कदाचित मी न गेलेलंच बरं," तो म्हणाला. "मी खूप जाड आहे. माझ्याशिवायही आत पुरेशी गर्दी आहे. मला भीती वाटते की टोपली खूप जड होईल."

"त्याचा काही धोका नाही," ते म्हणाले.

“नाही, तुम्ही माझ्याशिवायच गेलेलं बरं. मी इथेच तुमची वाट पाहीन. माझ्यामुळे कोणालाही गैरसोयीचं वाटू नये असं मला वाटतं.”

"पण कोणी येणार नाही," डूनो म्हणाला. "आत या. एकदा आपण एकत्र जायचं ठरवलं की, एकत्रच जाऊ."

ट्रीसली-स्वीटर फारच नाखुशीने आत चढला, आणि मग एक अनपेक्षित गोष्ट घडली: टोपली आणि फुगा जमिनीवर स्थिरावले.

"तर, ते असे उडतात!" कुंपणावर बसलेला मिज हसून म्हणाला.

"कशाला हसतोयस?" सिंकर रागाने म्हणाला. "अपघातांवर हसणं सभ्यपणाचं लक्षण नाही."

"हा अपघात नाही," ग्लास-आय म्हणाला. "बाकी एवढंच की, हा फुगा पंधरा लोकांना उचलण्यासाठी बनवला होता, पण तो सोळा लोकांना उचलू शकत नाही."

"दुसऱ्या शब्दांत सांगायचं तर, तो हवेत वर जाणार नाही?" सिंकर म्हणाला.

"त्यांना आधी कोणालातरी बाहेर काढावं लागेल," ग्लास-आय म्हणाला. "ते बहुतेक डन्नोला बाहेर काढतील," टिंकल म्हणाला.

हे घडल्यामुळे ट्रीसली-स्वीटर ला खूप आनंद झाला होता, कारण त्याला फुग्यात वर जाण्याची आतून भीती वाटत होती.

"मी तुला सांगितलं होतं की ते खूप जड असेल!" तो म्हणाला. "हे घे, मी बाहेर पडतो."

डूनोने वाळूची एक गोणी समुद्रात फेकली, तेव्हा त्याचा एक पाय आधीच बाहेर होता. फुगा लगेच वर जाऊ लागला. अशा प्रकारे सर्वांना कळले की डूनोने वाळूची गोणी टोपलीत का ठेवली होती.

टाळ्यांचा कडकडाट झाला, पण डूनोने हात वर करून तो शांत केला. मग त्याने भाषण केले.

"मित्रांनो, अलविदा!" तो म्हणाला. "आम्ही एका लांबच्या प्रवासाला निघालो आहोत. आठवड्याभरात परत येऊ. पुन्हा भेटेपर्यंत अलविदा!"

"अलविदा! अलविदा! तुमचा प्रवास सुखकर होवो!" असे म्हणत गावकरी आपले हात आणि टोप्या हलवत होते.

डूनोने आपल्या खिशातून एक चाकू काढला आणि फुग्याला हेझेलच्या झुडपाला बांधून ठेवणारी दोरी कापली. हळूहळू फुगा वर जाऊ लागला. एका क्षणासाठी तो झुडपाच्या एका फांदीला अडकला, पण थोड्याच वेळात तो सुटला आणि हवेत वर जाताना त्याने वेग घेतला.

"हुरा!" प्रेक्षक ओरडले. "डूनो आणि त्याच्या मित्रांचा जयजयकार! हुरा!"

लोकांनी टाळ्या वाजवल्या आणि आपल्या टोप्या हवेत उडवल्या. माइट्स मुलींनी उत्साहाच्या भरात एकमेकींना मिठी मारली. पी-वी आणि टिंकलने तर एकमेकांचे चुंबनही घेतले, आणि मार्जी रडली.

दरम्यान तो फुगा अधिकाधिक उंच जात राहिला आणि वाऱ्याने त्याला दूर वाहून नेले. लवकरच निळ्या आकाशाच्या पार्श्वभूमीवर जवळजवळ न दिसणारा एक लहानसा ठिपका बनून तो नाहीसा झाला.

ग्लास-आय एका छतावर चढला आणि त्याने आपली दुर्बिण त्यावर रोखली.

कवी पोझी छताच्या अगदी कडेवर त्याच्या शेजारी उभा होता. हात जोडून, उत्तेजित जमावाकडे पाहत तो तिथे उभा होता आणि विचारात गढलेला दिसत होता. अचानक त्याने आपले हात पसरवले आणि मोठ्याने ओरडला:

“एक कविता! माझी कविता ऐका!”

तत्क्षणी शांतता पसरली. सगळ्यांनी पोझीकडे मान वळवली.

"एक कविता!" माइट्स एकमेकांशी कुजबुजले. "आपण एक कविता ऐकणार आहोत."

शेवटची कुजबुज शांत होईपर्यंत पोझी थांबला, मग त्याने नाहीशा होणाऱ्या फुग्याच्या दिशेने एक हात पुढे केला, घसा साफ केला आणि पुन्हा एकदा म्हणाला:

"एक कविता."

थोड्या विरामानंतर तो, त्याने नुकत्याच रचलेल्या ओळी म्हणू लागला:

आमचे माइट बंधू
या उत्सवाच्या दिवशी त्यांच्या फुग्यातून दूर निघून गेले आहेत.
त्यांना पंख नाहीत, पण शपथ घेऊन सांगतो,
ते कोणत्याही पक्ष्याप्रमाणे उत्तम उडतात!
हे बुद्धी असल्याचं फळ आहे, त्रा-ला!
हे कष्ट घेतल्याचं फळ आहे, हुर्रा!

कितीतरी आरडाओरडा आणि टाळ्यांचा कडकडाट होता! माइट मुलांनी पोझीला छतावरून खाली ओढले आणि त्याला आपल्या खांद्यांवर उचलून घरी नेले, आणि माइट मुलींनी फुलांच्या पाकळ्या तोडून त्या वाटेवर पसरवल्या. त्यांनी पोझीला इतके महत्त्व दिले, जणू काही त्यानेच तो फुगा बनवून त्यात बसून प्रवास केला होता. माइट मुलांनी त्याची कविता तोंडपाठ केली आणि रस्त्यांवर ती गायली.

त्या संध्याकाळी तुम्ही जिथे कुठे गेलात, तिथे तुम्हाला लोकांचे गाणे ऐकू येत होते.

आमचे माईट्स बंधू
त्या फुग्यातुन हवेत निघून गेले आहेत.
या उत्सवाच्या दिवशी.
त्यांना पंख नाहीत, पण शपथ घेवून सांगतो,
ते कोणत्याही पक्ष्याप्रमाणे उत्तम उडतात!
हे बुद्धी असल्याचं फळ आहे, डूनोला!
कष्टाचे फळ मिळते, वा!